

PARAULES DE VIDA

Aquí tens el teu fill... Aquí tens la teua mare

El passat dia 11 de febrer es va celebrar en tota l'Església la Jornada Mundial del Malalt. En la nostra diòcesi se celebrarà l'Eucaristia amb malalts en la Catedral, preparada per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, aquest diumenge 18 de febrer. Encara que enguany no podré estar present en la celebració, vull manifestar el meu agraïment a tots els qui, any rere any, prepareu aquesta celebració, perquè amb el vostre treball feu possible que els malalts i les seues famílies se senten acompanyats per l'Església i experimenten la proximitat del Senyor, que els dona esperança i fortalesa en el moment del sofriment. No us podeu imaginar el gran bé espiritual que aquesta jornada és per a tots ells.

Els malalts són un gran tresor de l'Església. En la Visita Pastoral a les parròquies de la diòcesi dedico el temps necessari a visitar-los. En molts casos m'he trobat amb testimonis sorprenents de fe en situacions de malalties greus, i he pogut comprovar que, enmig del sofriment, aquesta fe manté viva l'alegria cristiana. Us asseguro que molts dies he tornat a casa després d'algunes trobades amb malalts i les seues famílies amb la sensació que ells m'havien evangelitzat a mi. Vull donar gràcies a Déu per tants testimonis de fe autèntica que he vist al llarg de la meua vida sacerdotal i del meu ministeri episcopal.

El papa Francesc, en el missatge d'aquest any, recorda la llarga història de servei als malalts que s'ha viscut en l'Església com un motiu d'alegria per a la comunitat cristiana, i ens demana que no oblidem aquest fet, perquè pot enriquir molt la vida eclesial i enfortir l'anunci de l'Evangelí en el moment actual. Aquesta jornada ens recorda, en primer lloc, que l'acompanyament pastoral als ma-

lalts i a les seues famílies no pot ser un aspecte opcional de la vida de les nostres parròquies, sinó que ha de ser una prioritat fonamental que no hauria de faltar en cap d'elles.

El Papa ens convida també a contemplar a la Mare del Senyor sofrint al peu de la Creu, i a veure com el sofriment de Maria no la tanca en ella mateixa. En confiar-li Jesús al deixeble estimat perquè cuide d'ell, la Verge ha rebut una vocació materna vers la humanitat sencera, que consisteix a estimar a tots amb el mateix amor de Crist, que va carregar amb els nostres sofriments i va guarir les nostres dolències; i a generar fills «capaços d'estimar segons el mandat de Jesús». La vocació materna de Maria, que consisteix a estimar de cor als qui més pateixen i necessiten ser estimats, ha d'inspirar la vida de tota l'Església.

En l'acompanyament pastoral als malalts no solament ens hem de preguntar què fem. També ens hem de plantejar com ho fem. El Papa ens dona una indicació valuosa en el seu missatge: amb el mateix amor de Crist i de Maria. L'Hospitalitat de Nostra Senyora de Lourdes, que tant de bé fa a tants malalts de la nostra diòcesi i a les seues famílies, no vol ser altra cosa que un instrument perquè entre nosaltres no s'apagui aquest amor maternal de Maria que els malalts han de sentir com una font d'alegria i d'esperança.

A tots els malalts i les seues famílies la meua benedicció i afecte; i a tots els qui treballeu amb ells el meu agraïment més sincer.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

LES RAONS DE CREURE

Una religió dels sentits

La fe, com a relació interpersonal amb el Crist, no té com a objectiu introduir més amargors, sinó alliberar-nos d'elles, o bé donar-nos el coratge i l'audàcia per afrontar-les amb dignitat.

L'educació de la fe que molts han rebut ha estat molt negativa. L'obsessió pel pecat ha fet oblidar la bellesa d'un cor pur, obert a l'esperança, el desig d'assegurar una bona mort, ha fet que es deixés de banda el bo, el bell, el diví que hi ha

en la vida. També la moral de prohibicions ha impedit descobrir els horitzons meravellosos que es poden trobar en les pàgines de l'Evangelí.

La dimensió festiva a l'existència cristiana, la cara alegre del cristianisme ha quedat, massa sovint, tapada, eclipsada darrera la dimensió tràgica, sofrent del Crist penjat a la creu. I, no obstant això, l'alegria que neix de la relació amb el Crist és tan gran que no hi cap en el cor humà.

Hi ha una dura crosta de prejudicis que oculten Déu, que l'emmetzinen. La psicosis de la justícia de Déu ha deixat, massa sovint, a la penombra la bondat i generosa munificència del Déu-Pare que omple el món de coses bones i agradables perquè els desencants ineludibles no ens fessin perdre el goig de la vida present i la veritat enlluernadora de la seva presència.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

Ahí tienes a tu hijo...
Ahí tienes a tu madre

El pasado día 11 de febrero se celebró en toda la Iglesia la Jornada Mundial del Enfermo. En nuestra diócesis se celebrará la Eucaristía con enfermos en la Catedral, preparada por la Hospitalidad de la Virgen de Lourdes, este domingo 18 de febrero. Aunque este año no podré estar presente en la celebración, quiero manifestar mi agradecimiento a todos los que, año tras año, preparáis esta celebración, porque con vuestro trabajo hacéis posible que los enfermos y sus familias se sientan acompañados por la Iglesia y experimenten la cercanía del Señor, que les da esperanza y fortaleza en el momento del sufrimiento. No os podéis imaginar el gran bien espiritual que esta jornada es para todos ellos.

Los enfermos son un gran tesoro de la Iglesia. En la Visita Pastoral a las parroquias de la diócesis dedico el tiempo necesario a visitarlos. En muchos casos me he encontrado con testimonios sorprendentes de fe en situaciones de enfermedades graves y he podido comprobar que, en medio del sufrimiento, esa fe mantiene viva la alegría cristiana. Os aseguro que muchos días he regresado a mi casa después de algunos encuentros con los enfermos y sus familias con la sensación de que ellos me habían evangelizado a mí. Quiero dar gracias a Dios por tantos testimonios de fe auténtica que he visto a lo largo de mi vida sacerdotal y de mi ministerio episcopal.

El papa Francisco, en el mensaje de este año, recuerda la larga historia de servicio a los enfermos que se ha vivido en la Iglesia como un motivo de alegría para la comunidad cristiana, y nos pide que no olvidemos este hecho, porque puede enriquecer mucho la vida eclesial y fortalecer el anuncio del Evangelio en el momento actual. Esta jornada nos recuerda, en primer lugar, que el acompañamiento pastoral a los enfermos y a sus familias no puede ser un aspecto opcional de la vida de nuestras parroquias, sino que debe ser una prioridad fundamental que no debería faltar en ninguna de ellas.

El Papa nos invita también a contemplar a la Madre del Señor sufriente al pie de la Cruz, y a ver cómo el sufrimiento de María no la encierra en sí misma. Al confiarle Jesús al discípulo amado para que cuide de él, la Virgen ha recibido una vocación materna hacia la humanidad entera, que consiste en amar a todos con el mismo amor de Cristo, que cargó con nuestros sufrimientos y curó nuestras dolencias; y en generar hijos «capaces de amar según el mandato de Jesús». La vocación materna de María, que consiste en amar de corazón a los que más sufren y necesitan ser amados, debe inspirar la vida de toda la Iglesia.

En el acompañamiento pastoral a los enfermos no sólo nos tenemos que preguntar qué hacemos. También nos hemos de plantear cómo lo hacemos. El Papa nos da una indicación valiosa en su mensaje: con el mismo amor de Cristo y de María. La Hospitalidad de Nuestra Señora de Lourdes, que tanto bien hace a tantos enfermos de nuestra diócesis y a sus familias, no quiere ser otra cosa que un instrumento para que entre nosotros no se apague este amor maternal de María que los enfermos deben sentir como una fuente de alegría y de esperanza.

A todos los enfermos y sus familias mi bendición y afecto; y a todos los que trabajáis con ellos mi agradecimiento más sincero.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

«No sempre plou a gust de tots»

A nosaltres, els actors i organitzadors del Pessebre Vivent de Jesús, ens hagués agradat que el dia de Reis per la tarda nit no hagués plogut, tot i la falta que fa! o almenys que hagués plogut lo que es diu amb ganes però no va ser així, pràcticament no va ploure, i sí que ens va impedir fer el Pessebre. I ja era el segon dia de contratemps, perquè el dia de Nadal, per una avaria elèctrica, tampoc vàrem poder fer la representació.

Però «al mal temps bona cara». No tot van ser coses dolentes, ja que els dies que vàrem fer la representació —Sant Esteve, el dissabte dia 30 i el dia 13 de gener, dia afegit— va anar tot molt bé, va fer uns dies esplèndids. Les 25 escenes —bíbliques, del folklore tortosí i d'antics oficis— repartides entre els cinc escenaris, ubicats en els jardins al voltant de la Residència de les Germanes Teresianes, van fer la delícia del nombrós públic assistent, sempre fidel. Moltes gràcies!

Tots els anys intentem que hi hagi alguna novetat perquè el missatge que volem transmetre s'ho mereix i el públic assistent també. Aquest any ha sigut especial, vàrem començar el Pessebre rendint un homenatge al nostre patró sant Francesc, representant el seu primer Pessebre Vivent a la muntanya del Greccio, d'Itàlia, l'any 1223. Francesc havia estat molt de temps fora, els hi havia promès que tornaria aviat, però no fou així i els muntanyencs ja s'havien abandonat, segons li contà Mario, el seu amic. Francesc, per intentar recuperar la tendresa de Déu que havien oblidat, li proposà a Mario celebrar

aquell Nadal com mai s'havia fet en lloc, fent un Pessebre Vivent, a una cova, amb animalets i personatges de veritat. El Sr. Joan Velilla ho va preparar tot. I acudiren tots: Velilla, Mario, Alexandre, Caterina... tots els pastors i camperols de la muntanya del Greccio amb les seues famílies! I fou una gran festa...

Acabada l'escena, la nostra presentadora digué: «Des d'aleshores, per tot el món cristià, a les cases, als carrers, a les esglésies... per tot arreu es fan pessebres casolans i pessebres vivents. Aquí a Jesús també. Benvinguts a la més tendra de les nostres tradicions! Benvinguts al Pessebre Vivent de Jesús en la seua 32a edició.»

El dia 6 de desembre, el Pessebre Vivent de Corró d'Avall celebrava el 20è aniversari i van invitar els pessebres de la Coordinadora de Pessebres Vivents de Catalunya, de la que formem part, a representar una de les nostres escenes. Ens desplaçarem 18 persones i vàrem representar l'escena del Casament de Josep i Maria amb la dansa de les ballarines.

Deien que aquesta escena no es coneixia que es fes a cap dels pessebres.

També hem de destacar l'anada a l'endemà, 7 de desembre, a TVE de Sant Cugat. El presentador Carlos Fuentes, els divendres a la nit, a les 23.30 h, després de la pel·lícula, dirigeix un programa que es diu «Ara i aquí». Aquest dia es parlava del Nadal, en un sentit molt ampli, i ens van invitar a participar com a Pessebre Vivent. En la taula dels tertulians hi havia el nostre conciutadà Jaume Borja que, la veritat sigui dita, ens va fer quedar molt bé.

I ara, la «cinereta», la Coordinadora, aquest any, ha volgut premiar l'esforç que fan els pares de les criatures de carn i ossos que fan de Nen Jesús, amb el sorteig d'un lot anomenat «Projecte Nen Jesús». Hi van participar 21 pessebres. La sort ha afavorit al Nen Jesús del nostre Pessebre. Enhorabona a la família Raquel-Josep Maria! Fixeu-vos quantes coses bones aquest any! Moltes gràcies a tots!

Mn. Paco

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «No anem a Missa per donar quelcom a Déu, sinó per rebre d'Ell el que realment necessitem» (15 de desembre).

@Pontifex: «Que el Senyor ens doni la saviesa de buscar allò que compta de debò i el coratge d'estimar, no amb paraules sinó amb fets» (17 de desembre).

@Pontifex: «Cada estranger que pica a la nostra porta és una oportunitat de trobada amb Jesucrist» (18 de desembre).

@Pontifex: «Aneu a trobar Jesús, esteu-vos amb Ell en la pregària, confieu tota la vostra existència al seu amor misericordiós» (20 de desembre).

Ecumenisme a Roquetes

Mentre sonava una cant d'invocació a l'Esperit Sant entraren per la nau central de l'església de Roquetes tres representants de diferents confessions cristianes per començar la pregària ecumènica d'enguany. Després, Mn. Xavier Vilanova va donar la benvinguda a les més de vuitanta persones que van aplegar-se divendres 19 de gener de 2018 baix el lema «La teva dreta, Senyor, és forta i gloriosa».

D'aquesta manera vam pregar units anglicans, evangèlics, ortodoxos i catòlics per trencar les cadenes que encara ens mantenen esclaus de les diferències i buscar els llaços de la fraternitat, la comunió i la caritat vers una sola Església de Crist.

Cal destacar el bon ambient entre els cristians de les diferents confes-

sions que hi participaren. En tot moment es respirà un ambient de pregària i es creà un clima d'oració propici per sentir la presència del Senyor. S'ha d'agrair també la presència del grup musical Delta-Worship que amb

els cants d'adoració i lloança van ajudar a mantenir aquell moment de recolliment.

Va ser una acció més dins la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians que cada any celebrem del 18 al

25 de gener. Tot va acabar amb un moment de convivència entre els assistents a l'abadia de Roquetes, on la comunitat parroquial havia preparat un bon refrigeri per a tothom.

Mn. Eduard Falcó

Presentació del llibre *El final del principio*

«**L**a actitud no ha de ser la de abandonar-se y tirar la toalla. Ha de ser la de reconducir, la de levantarse una y otra vez, como Jesús

se levantaba con la cruz en sus caídas recorriendo su camino» (12 de marzo de 2017). Aquestes són paraules del diari del Sr. Antoni Sabaté Ibarz,

extretes del seu llibre *El final del principio* del capítol «Volver a empezar. Vivir intensamente».

El dijous 18 de gener, una de les sales de l'Espai Patronat de Tortosa estava completament plena, per assistir a la presentació d'aquest llibre molt especial, escrit pel Sr. Antoni Sabaté, en el qual obrí el seu cor ple d'emocions i sentiments i colpit per la seua malaltia, però amb un esperit obert de bat a bat a la voluntat del Senyor.

Hi eren presents el Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent, algunes autoritats, familiars entre ells Pedro, el seu fill petit, amics del seu poble natal, Flix, amics de Tortosa i d'altres indrets, companys de partit i altres persones que vam gaudir d'una bona estona, que es va fer curta, al llarg de la presentació del llibre *El final del principio*. A la presidència hi eren el seu germà Xavier, Mons. Romà Casanova, Bisbe de Vic, i la periodista Silvia Tejedor.

Silvia Tejedor va cloure l'acte amb unes paraules d'agraïment.

Maria Joana Querol Beltrán

AGENDA

- **Dilluns 19**, Cinctorres, Visita Pastoral.
- **Dimecres 21**, Patronat, a les 17 h, xerrada de formació de Vida Creixent.
- **Dies 21 i 23**, Sant Rafel del Riu, durant la tarda, Visita Pastoral.
- **Dissabte 24**, Castellfort, Ermita de la Mare de Déu de la Font, a les 13 h, Missa Estacional. / Teresianes, recés de Quaresma obert a tothom. / Carrer Cruera 9, Consell Diocesà de Càritas.
- **Diumenge 25**, Sant Rafel del Riu, a les 10.45 h, Missa Estacional.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

19. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Lv 19,1-2.11-18 / Sl 18 / Mt 25,31-46]. Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza, ermità; sant Jordi, monjo; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; beata Elisabet Picenardi, vg. servita.

20. ■ Dimarts [Is 55,10-11 / Sl 33 / Mt 6,7-15]. Sants Nemesi i Potami, mrs.; St. Eleuteri (s. V), bisbe; Sta. Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustiniana, de Castelló d'Empúries; sants Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

21. ■ Dimecres [Jn 3,1-10 / Sl 50 / Lc 11,29-32]. Sant Pere Damià

(1007-1072), bisbe d'Òstia i doctor de l'Església, cardenal; sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo.

22. □ Dijous [1Pe 5,1-4 / Sl 22 / Mt 16,13-19]. Càtedra de Sant Pere, apòstol, celebrada a Roma des del s. IV; santa Margarida de Cortona, religiosa; santa Elionor o Leonor, reina d'Anglaterra.

23. ■ Divendres [Ez 18,21-28 / Sl 129 / Mt 5,20-26]. Sant Policarp, bisbe d'Esmirna i mr. (s. II), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Rafaela d'Ibarra, mare de família, de Bilbao.

24. ■ Dissabte [Dt 26,16-19 / Sl 118 / Mt 5,43-48]. Sant Modest (s. V), bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i mr. (304); santa Primitiva, vg.; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemésí.

25. ■ Diumenge vinent, II de Quaresma (lit. hores: 2a setm.) [Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18 / Sl 115 / Rm 8,31b-34 / Mc 9,2-10]. Sant Cesari (s. IV), metge, germà de Gregori Nacionzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, rel.

Diurnenge I de Quaresma (B)

COMENTARI

No permeteu que caiguem a la temptació

El relat del Diluvi s'estructura concèntricament: A) promesa divina de *no tornar a maleir la terra per culpa dels homes*; B) Benedicció divina amb l'encàrrec original «*Sigueu fecunds, ompliu la terra*»; C) senyoriu de Déu sobre la *vida (=sang)*; B') encàrrec repetit «*Sigueu fecunds, ompliu la terra*»; A') Promesa divina de què *les aigües del diluvi no tornaran mai més a exterminar ningú*.

El senyal d'aquesta nova Aliança és *l'arc de sant Martí que el Senyor posarà en els núvols*.

La secció 3,18-4,6 de 1Pe fonamenta la confiança que ha de mantenir un cristià perseguit: la força ve de Crist que *morí una vegada per raó dels pecats*. Tot i que la notícia és que *el seu cos va ser mort però per l'Esperit fou retornat a la vida*.

La temptació és experiència de tothom i sempre; és cruïlla on decidim quin camí triar i vers quina meta caminar; és «prova» amb què Déu comprova l'autenticitat de l'amor que li prometem.

Recorda't del camí que el Senyor t'ha fet fer pel desert des de fa 40 anys per provar-te i veure si observaries o no els seus manaments (Dt 8,2).

El *Temptador (Satanàs és el «fiscal acusador» en un Judici)* sí vol fer-nos caure en el pecat.

En aquest sentit *Déu no tempta ningú (Jm 1,13)*.

Mc no precisa les temptacions de Jesús. En el fons la seva temptació és la que travessa tota la seva vida i reapareix al Gòlgota: *Salva't tu mateix i baixa de la creu! (Mc 15, 30s)*. La temptació d'un messianisme sense Creu.

Jesús no es diferencia en no ser temptat sinó en vèncer la temptació. *Ha estat provat en tot encara que sense pecar (He 4,15)*.

Jesús comença a predicar dient: *Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova*. Segueix la línia profètica del Baptista però afegint la motivació.

Més que dues exhortacions paral·leles, la 2a és motiu i força per a la 1a.

Per què hem de convertir-nos? Per poder acollir de debò l'Evangeli i aconseguir així el *tesor amagat del Regne del cel (Mt 13,44)*.

En definitiva: *Convertim-nos*, que val la pena.

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 9,8-15)

Déu digué a Noè i als seus fills: «Jo faig la meua aliança amb vosaltres, amb els vostres descendents i amb tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres, els ocells, el bestiar i tots els animals domèstics i feréstecs que han sortit de l'arca. Jo faig amb vosaltres aquesta aliança meua: La vida no serà mai més exterminada per l'aigua del diluvi, no hi haurà mai més cap diluvi que devasti la terra.» Déu digué: «El signe d'aliança que poso entre jo i vosaltres i tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres per totes les generacions és aquest: posaré el meu arc en els núvols com a signe de la meua aliança entre jo i la terra. Quan cobriré la terra de nuvolades i apareixerà l'arc entre els núvols, em recordaré de l'aliança que hi ha entre jo i vosaltres i tots els éssers animats; l'aigua no formarà més un diluvi que faci desaparèixer tot rastre de vida».

► Salm responsorial (24)

R. *Tot el vostre obrar, Senyor, és fruit d'amor fidel per als qui guarden la vostra aliança.*

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, / que aprengui els vostres camins. / Encamineu-me en la vostra veritat, / instruiu-me, perquè vós sou el Déu que em salveu. R.

Recordeu-vos, Senyor, / de la vostra pietat i de l'amor que heu guardat des de sempre. / compadiu-vos de mi, vós que estimeu tant. R.

El Senyor, bondadós i recte, / ensenya el bon camí als pecadors. / Encamina els humils amb la seva justícia, / els ensenya el seu camí. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 3,18-22)

Estimats: Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida. Per això anà a dur la seva proclama als esperits empresonats, que s'havien resistit a creure en temps de Noè, quan la paciència de Déu esperava, mentre preparaven l'arca.

En aquella arca se salvaren a través de l'aigua unes poques persones, vuit en total, i l'aigua prefigurava el baptisme que ara us salva, i que no consisteix a deixar net el cos, sinó a demanar a Déu una consciència bona gràcies a la resurrecció de Jesucrist, que se n'anà al cel, va rebre la submissió de les potestats i dels estols angèlics i està a la dreta de Déu.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 1,12-15)

En aquell temps, l'Esperit empenyé Jesús cap al desert, on passà quaranta dies temptat per Satanàs. Vivia entre els animals feréstecs i l'alimentaven els àngels. Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la bona nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova.»

► Lectura del libro del Génesis (Gn 9,8-15)

Dios dijo a Noé y a sus hijos: «Yo establezco mi alianza con vosotros y con vuestros descendientes, con todos los animales que os acompañan, aves, ganados y fieras, con todos los que salieron del arca y ahora viven en la tierra. Establezco, pues, mi alianza con vosotros: el diluvio no volverá a destruir criatura alguna ni habrá otro diluvio que devaste la tierra.»

Y Dios añadió: «Esta es la señal de la alianza que establezco con vosotros y con todo lo que vive con vosotros, para todas las generaciones: pondré mi arco en el cielo, como señal de mi alianza con la tierra. Cuando traiga nubes sobre la tierra, aparecerá en las nubes el arco y recordaré mi alianza con vosotros y con todos los animales, y el diluvio no volverá a destruir a los vivientes».

► Salmo responsorial (24)

R. *Tus sendas, Señor, son misericordia y lealtad para los que guardan tu alianza.*

Señor enséñame tus caminos, / instrúyeme en tus sendas: / haz que camine con lealtad; / enséñame, porque tú eres mi Dios y Salvador. R.

Recuerda, Señor, / que tu ternura y tu misericordia son eternas; / acuérdate de mí con misericordia, por tu bondad, Señor. R.

El Señor es bueno y es recto, / y enseña el camino a los pecadores; / hace caminar a los humildes con rectitud, / enseña su camino a los humildes. R.

► Lectura de la primera carta de san Pedro (1Pe 3,18-22)

Queridos hermanos: Cristo sufrió su pasión, de una vez para siempre, por los pecados, el justo por los injustos, para conducirnos a Dios. Muerto en la carne pero vivificado en el Espíritu; en el espíritu fue a predicar incluso a los espíritus en prisión, a los desobedientes en otro tiempo, cuando la paciencia de Dios aguardaba, en los días de Noé, a que se construyera el arca, para que unos pocos, es decir, ocho personas, se salvaran por medio del agua. Aquello era también un símbolo del bautismo que actualmente os está salvando, que no es purificación de una mancha física, sino petición a Dios de una buena conciencia, por la resurrección de Jesucristo, el cual fue al cielo, está sentado a la derecha de Dios y tiene a su disposición ángeles, potestades y poderes.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 1,12-15)

En aquel tiempo, el Espíritu empujó a Jesús al desierto. Se quedó en el desierto cuarenta días, siendo tentado por Satanás; vivía con las fieras y los ángeles lo servían. Después de que Juan fue entregado, Jesús se marchó a Galilea a proclamar el Evangelio de Dios; decía: «Se ha cumplido el tiempo y está cerca el reino de Dios. Convertíos y creed en el Evangelio.»